

## БЕДНИТЪ ПОЕТИ...

*Aut insanit homo, aut versus facit.* (Този тамъ или е лудъ или е поетъ).

Хораций.

Миналата година, тъкмо на последния день на месецъ априлъ, случайно настигнахъ при Орловиятъ мостъ единъ отъ първитѣ наши поети. Той бѣ вече въ доста, доста напреднала възраст и можеше дори да мине за мой баща. Чудно, едва тогава забележихъ, колко старъ бѣ поета. Но понеже и двамата бѣхме, сжщо като нещастниятъ поетъ на „Освободения Ерусалимъ“, съ голѣма любовъ, съ малки надежди и безъ особени желанія, мълкомъ се зговорихме да отидемъ извънъ града, да изпратимъ лекия априлъ и отъ всички най-напредъ ний да посрещнемъ вестницитѣ на утрешния май.

И тръгнахме нѣми — и, може би, замислини въ нѣщо. Изъ бистрия въздухъ пѣргаво плуваха пѣстри пеперудки, сжщо като цвѣтя пуснати въ нѣкой планински бързей.

Наближихме вече до ханчето. Моятъ поетъ бѣ унесенъ въ нѣщо. Мислѣхъ си, той сега е цѣлъ стихове и не го закачихъ съ нищо. А когато стигнахме до самото ханче, доста уморени отъ свежия въздухъ и подсъхнали отъ пролѣтния зной, той стана още по-замисленъ, докато най-сетнѣ гласно изяви своето наистина не особно желание:

— Имашъ ли пари да седнемъ да изпиемъ по едно кафе?

Съвсемъ естествено, кратко, тѣй неособно, като че даже на такъвъ излишенъ въпросъ и отговорътъ ми да бѣ излишенъ, да се разбираше самъ по себе, отговорихъ:

— Нѣмамъ.

— Тогазъ, кругомъ и къмъ София.

Не искахъ да го обидя, като му кажа, че сме уморени и че ще бжде добре да си поотдѣхнемъ срѣдъ полето; и завървѣхме бавно къмъ града. Поетътъ, до тогазъ почти безсловесенъ, отъ моето велико-лепно „нѣмамъ“ стана тѣй разговорливъ, щото едва ли не ми преповтори цѣлата литературна история, отъ една съвсемъ чудновата гледна точка, макаръ и безъ нѣкаква метода. Азъ слушахъ смутенъ, безъ да разбирахъ, не зная и до сега, подигравка ли бѣше туй, утеха ли, или плачъ. Гласътъ му, всѣки случай, бѣ звънка жива тжга. Ще разкажа каквото не съмъ забравилъ, безъ да прибавямъ нѣкои нови данни, които сигурно имамъ на рѣка.